

даними між державними органами замість дублювання інформаційних потоків, а також шляхом впровадження вибірових методів статистичних опитувань замість суцільних спостережень тощо.

Таким чином, на основі вищенаведених фактів можна зробити такі висновки:

– регіон слід розглядати як соціально-економічну систему, дослідження розвитку якої потребує комплексного інформаційного статистичного забезпечення. Наукове та практичне значення вивчення економічної і соціальної складових регіону визначається тим, що саме воно зумовлює та забезпечує розробку основних напрямів регіональної політики [3];

– регіональна статистика як інформаційна база регіонального управління має свою специфіку, що відрізняє її від інших розділів статистичної науки. Відмінність, насамперед, полягає в тому, що спостерігаються та аналізуються територіально розподілені статистичні дані. У межах регіональної статистики забезпечується побудова комплексної системи статистичних показників, яка характеризує соціально-економічний розвиток економіки регіону;

– розвиток регіональної статистики повинен здійснюватися у контексті виконання завдань щодо задоволення потреб в інформаційному забезпеченні управління. Обґрунтування завдань регіональної статистики та їх реалізація забезпечує підвищення якості статистичної бази та задоволення потреб в інформаційному забезпеченні управління.

Список використаних джерел

1. Осауленко О. Г. Державна структурна політика та забезпечення стійкого економічного зростання / О. Г. Осауленко. –К.: Інформ.-видавн. центр Держкомстату України, 2001. – 92 с.

2. Про державну статистику: Закон України від 17.09.1992 № 2614-XII//Електронний ресурс – Режим доступу: kodeksy.com.ua > Закони України.

3. Стеценко Т. О., Тищенко О. П. Управління регіональною економікою /СтеценкоТ. О., Тищенко О. П. // Електронний ресурс – Режим доступу: uchebnik-online.com/soderzhanie/ua_textbook_18.html.

Юлія ПАЄВСЬКА

Тернопільський національний економічний університет
м. Тернопіль

(науковий керівник: к.е.н., доцент, доцент кафедри менеджменту та публічного управління Крисько Ж.Л.)

УПРАВЛІННЯ ІНВЕСТИЦІЯМИ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ

Економічна ефективність діяльності підприємств, забезпечення високих темпів їх розвитку, підвищення конкурентоспроможності як на

внутрішньому, так і на міжнародному ринках значною мірою визначається рівнем і діапазоном їх інвестиційної активності. Тому будь-який економічний суб'єкт у сучасних умовах не може повноцінно розвиватись без здійснення інвестиційної діяльності[1]. Підприємство, котре не інвестує в примноження і вдосконалення своїх активів, згодом опиняється в числі аутсайдерів ринку, і припиняє свою діяльність. Інвестиції покликані забезпечити організації можливість втриматись на ринку, і адекватно відповідати на всі його запити й вимоги.

Ринкові перетворення в Україні, необхідність переорієнтації виробництва з метою випуску конкурентоздатної продукції потребує значних інвестицій. Зазначимо, що питання раціонального використання грошових коштів на підприємствах є надзвичайно актуальним і у зв'язку із нестійкою економічною ситуацією в Україні. Успішний розвиток та функціонування будь-якого господарюючого суб'єкту безсумнівно пов'язаний з ефективністю управління усіма сферами його діяльності.

Свій внесок у розроблення проблематики управління інвестиційною діяльністю зробили такі вчені: Г. І. Башнянин, В. Г. Герасимчук, В. М. Гриньова, М. П. Денисенко, Ж. Л. Крисько, О. Є. Кузьмін, П. П. Микитюк, А. А. Пересада, С. І. Соколов, В. Г. Федоренко, Д. М. Черваньов.

Інвестиції є своєрідним інструментом, без якого не можливе довготривале функціонування підприємства: той, хто не робить інвестицій, не збільшує і не удосконалює свої активи, не має майбутнього. Від інвестицій, їхнього обсягу і структури залежать перспективи підприємства, його можливості зберегти та зміцнити свої позиції на ринку в довгостроковому аспекті [2].

Інвестиції виражають певні види майнових та інтелектуальних цінностей, котрі вкладаються в об'єкти господарської діяльності з метою формування прибутку або досягнення соціального ефекту. Як цінності можуть бути рухоме та нерухоме майно, банківські вклади чи кредити, цінні папери, майнові права та інші інтелектуальні цінності, права користування природними ресурсами (рис. 1).

Зазначимо, що перш ніж ухвалювати певні управлінські рішення, варто безпосередньо проаналізувати потенціал підприємства, вибудувати механізм інвестиційного забезпечення. Як відомо, виявлення інвестиційного потенціалу включає в себе аналіз відповідних інформаційних показників, що необхідні для здійснення планування, аналізу й ухвалення ефективних оперативних управлінських рішень зі всіх аспектів діяльності підприємства.

Пошук та залучення джерел інвестування є складним процесом, пов'язаним з аналізом інвестиційних потреб та можливостей підприємства при розробленні та реалізації інвестиційних проектів та програм.

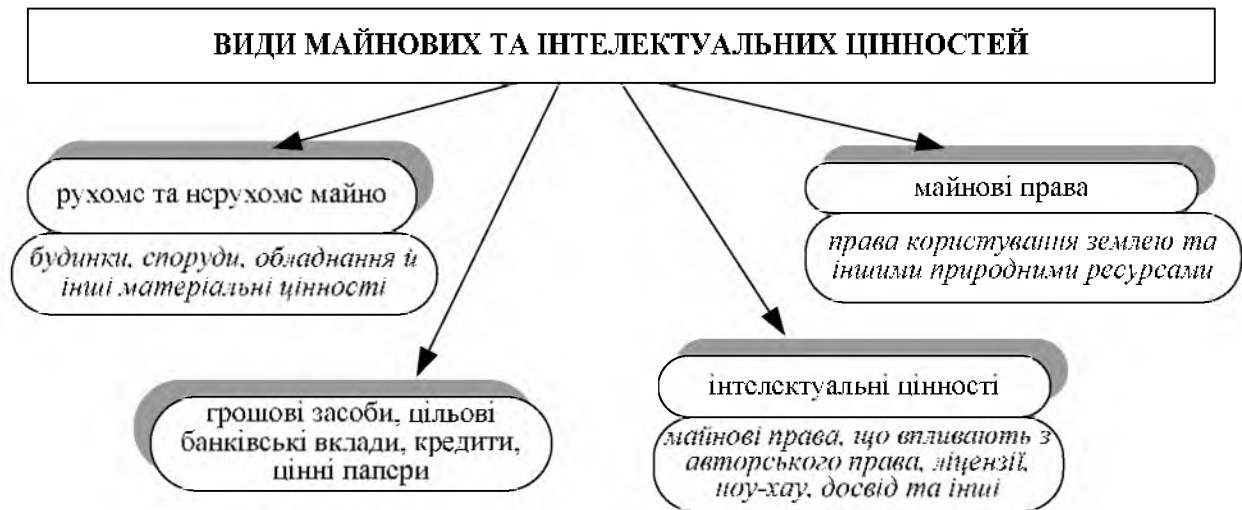

Рис. 1. Види майнових та інтелектуальних цінностей при інвестуванні

Примітка. Розроблено автором самостійно.

Оперативне планування інвестиційних ресурсів передбачає формування ефективної програми для досягнення певних інвестиційних цілей, тобто стратегічне та оперативне планування діяльності.

Виявлення та покращення середовища реалізації інвестиційної політики проявляється через створення сукупності внутрішніх структурних підрозділів, які забезпечують розробку і прийняття управлінських рішень за певними аспектами інвестиційної діяльності підприємства та відповідають за прийняті рішення.

Проведення поточного контролю проводиться з метою формування раціональних зв'язків між суб'єктами інвестиційної діяльності, що забезпечує організацію стабільним процесом інвестування, коли кожен його суб'єкт знає свої права та обов'язки, та усвідомлює ступінь відповідальності за їх невиконання.

Забезпечення єдності вкладення інвестицій в кожну зі стадій реалізації проекту включає заходи щодо погодження інтересів всіх учасників інвестиційної діяльності з метою досягнення запланованих інвестиційних цілей та задоволення особистих інтересів інвесторів та учасників інвестування [3].

Оцінювання ефективності інвестиційних проектів показує ефект їх фінансової та економічної значимості. Механізм інвестиційного забезпечення дозволяє підприємству функціонувати в конкурентному середовищі і є надійним важелем для встановлення стійких та стабільних позицій не лише на вітчизняному, а й на закордонних ринках.

Інвестиційним потенціалом підприємства є сукупність наявних засобів, сил та можливостей, які взаємодіють між собою для досягнення поставлених цілей інвестування. Саме тому основним принципом є узгодженість зі стратегічними цілями розвитку підприємства.

Головною метою інвестиційної діяльності можемо вважати ресурсне забезпечення позитивних структурних зрушень в економіці. Стратегічною метою цієї діяльності є створення сприятливого інвестиційного клімату; мобілізація всіх джерел інвестиційних ресурсів і їх ефективне використання; стимулювання процесів розвитку виробничої сфери; створення умов для нарощування внутрішніх інвестиційних ресурсів [4].

На сучасному етапі розвитку економіки України виникла об'єктивна необхідність активізації інвестиційної діяльності, бо саме вона є вирішальною ланкою всієї економічної політики держави, яка забезпечує стабільне економічне зростання, приріст соціального ефекту, збалансованість макроструктури.

Список використаних джерел

1. Крисько Ж. Л. Економічна сутність інноваційно-інвестиційної діяльності підприємства / Ж. Л. Крисько // Економічний простір: зб. наук. праць. – Дніпропетровськ: ПДАБА, 2014. – № 89. – С. 168-176.

2. Ковалев В. В. Методы оценки инвестиционных проектов / В. В. Ковалев // Финансы и статистика. – М.: 2005. – 343с.

3. Балацький О. Ф. Управління інвестиціями [Навч. посібник] / О. Ф. Балацький, О. М. Теліженко, М. О. Соколов. – 2-ге вид., перероб. і доп. – Суми: ВТД «Університетська книга», 2004. – 232 с.

4. Федоренко В. Г. Інвестиційний менеджмент / В. Г. Федоренко. – К.: МАУП, 2001. – 369 с.

Наталя ПАВЕЛКО

Тернопільський національний економічний університет
м. Тернопіль

(науковий керівник: к.е.н., доцент, доцент кафедри
менеджменту та публічного управління Крисько Ж.Л.)

ЕТИКА В ПРОФЕСІЙНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ СЕРЕДНЬОГО МЕДИЧНОГО ПЕРСОНАЛУ

Історія медицини і практичний досвід охорони здоров'я доводять, що медична допомога не може вважатися повноцінною за умови, що медичний працівник не володіє необхідними етичними якостями. Як відомо, етика (від грец. «*ethos*» – вдача, звичай) є однією з найдавніших теоретичних дисциплін, об'єктом вивчення якої є мораль і моральність. Зазначимо, що медична етика окреслюється як сукупність норм поведінки та моралі медичних працівників. Фахівці крім загальних моральних норм, що регулюють життя суспільства, виокремлюють норми класичної медичної етики, котрі мають свою специфіку, пов'язану з природою самої професії.

Поряд з терміном «медична етика» часто застосовується термін «деонтологія» (від грец. «*deon*» – належне, борг і «*logos*» – вчення, слово)